

Πάει λοιπόν, πέρασε και αυτή η «κρίσιμη» συνεδρίαση του Eurogroup. Πληρώθηκε και η δόση των 760 εκ. στο ΔΝΤ.

Ποια ήταν η συζήτηση την προηγούμενη βδομάδα;

Ορισμένοι ανέμεναν **μια κάποια ρήξη**, μιας και η κυβέρνηση -για άλλη μια φορά- είχε «απειλήσει» ότι ίσως και να μην πληρώσει τη δόση. Κανείς δε φάνηκε να τρομάζει από την άλλη μεριά...

Άλλοι περίμεναν **μια κάποια συμφωνία** με τα ευρωπαϊκά, ώστε να αντιμετωπισθεί το θέμα της μερικής έστω χρηματοδότησης και απελευθέρωσης μέρους της δόσης των 7,2 δις. Η κυβέρνηση είχε πλέον αποδεχτεί την αξιολόγηση του υφιστάμενου μνημονιακού προγράμματος και είχε στέρξει να ανακοινώσει **μεγάλα ΝΑΙ** για πρόσθετα φορολογικά μέτρα, διατήρηση ΕΝΦΙΑ και ξεμπλοκάρισμα ιδιωτικοποιήσεων

Το Σαββατοκύριακο είχε ήδη αλλάξει το μενού.

Όλη η προσπάθεια της κυβέρνησης ήταν πλέον αυτή και μόνο αυτή: Να εκφράσουν οι «εταίροι» της **μια κάποια «ικανοποίηση»** ώστε να δώσουν μια ενεσούλα ρευστότητας, έστω μέσω αύξησης (ή μη περιορισμού!) του ορίου έκδοσης εντόκων γραμματίων.

Το διήμερο 11-12/5 σφραγίστηκε εν τέλει από ένα πιο **μικρούτσικο** "έντιμο συμβιβασμό".

Σε τι συνίσταται αυτός;

Σε κάθε διμερή συμβιβασμό ο καθένας δίνει κάτι. Και παίρνει αναλόγως.

Πως έχει λοιπόν το συγκεκριμένο δούνα και λαβείν των ημερών;

Από τη μια, κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ πλήρωσαν τη δόση των 760 εκ. και κατέθεσαν τις προτάσεις νέων μνημονιακών μέτρων.

Από την άλλη, τα αφεντικά της ΕΕ και της ατμομηχανής της που λέγεται Ευρωζώνη, είπαν ψιθυριστά: «καλά το πάτε. Υπήρξε πρόοδος».

Δεν είπαν ακριβώς ότι τους «ικανοποιήσαμε», αλλά μας χτύπησαν συγκαταβατικά στην πλάτη.

Τα υπόλοιπα μηνύματα είναι εκτός του κειμένου της ανακοίνωσης του eurogroup. Και έχουν τη σημασία τους.

Το πρώτο είναι ότι το ευρωπαϊκό κεφάλαιο μέσω των μηχανισμών και θεσμών του, που έχουμε περιοριστεί να ονομάζουμε συμβατικά «δανειστές», λέει προς την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ: «Ανακοινώστε όλα τα

αντεργατικά μέτρα, στείλτε στα τάρταρα ακόμη και τις αναιμικές σας υποσχέσεις περί ανακούφισης μέσα στη γενική φτώχεια - ή τοποθέτησης κλιματισμού στην κόλαση-, εφαρμόστε άμεσα και με αποτελέσματα τη νέα αιμοδοσία και μετά βλέπουμε». Ήθελαν τον ίδιο τον **Τσίπρα** να υπογράψει αυτή τη «βούληση» και τα πήγαν μια χαρά.

Το δεύτερο, αφορά την **ιστορία του δημοψηφίσματος**. Υποτίθεται ότι αυτό στη συλλογιστική του ΣΥΡΙΖΑ ήταν μια **απειλή του προς τους δανειστές**: «Μη με ζορίζετε, διότι θα ζητήσω από το λαό έγκριση ρήξης με την ευρωζώνη». Το βιολί άλλαξε. Το δημοψήφισμα αποτελεί ένα **άθλιο εκβιασμό προς τα μέσα**: «Ψηφίστε υπέρ του μνημονίου και της παραμονής στην ευρωζώνη, διαφορετικά θα έρθει κατακλυσμός και θα είστε άξιοι της μοίρας σας».

Αίφνης, Σόμπλε, Μοσκοβισί, Σούλτς και τα άλλα τα παιδιά, θεωρούν σωστό ένα δημοψήφισμα, ο δε Υπουργός Επικρατείας **Φλαμπουράρης** συμπληρώνει: «Αν θα χρειαστεί δημοψήφισμα, αυτό θα είναι σε συμφωνία με τους εταίρους μας»!

Κατά τα άλλα, η «διαπραγμάτευση» συνεχίζεται.

Μόνο που αποδεικνύεται πως όχι μόνο δεν είναι αποτελεσματική, αλλά κάτι χειρότερο: **Η «διαπραγμάτευση» είμαστε εμείς.**

Με απλά λόγια, οι «δικοί» μας λένε: «Δώστε μας λεφτά για να δουλεύει η χρεομηχανή, να μένουμε στην ευρωζώνη και να διατηρείται στη ζωή η τελευταία και εμείς θα σας ικανοποιήσουμε με αντιλαϊκά μέτρα στο διηνεκές».

Και οι «εταίροι» απαντούν: «Μην τρελαίνεστε. Στο ροκερ που νομίζετε ότι παίζετε, τους τέσσερις άσσους τους έχουμε εμείς, ένα ακόμη στο μανίκι και το πιστόλι της ΕΚΤ στο τραπέζι. Πάρτε πρώτα τα μέτρα και εμείς θα δούμε πότε, τι και πως»

Από όποια μεριά και να δει κανείς τις διαπραγματευτικές γραμμές, **στη μέση** είναι αυτοί που στη ράχη τους θα πέσουν τα νέα μνημονιακά μέτρα. Αυτούς τους οποίους η ευρωζώνη τους έχει εξ ορισμού προγραμμαμένους και η κυβέρνηση γραμμένους, καθώς στην καλύτερη περίπτωση τους θεωρεί αδύναμους χειροκροτητές ψηφοφόρους και διαπραγματευτικό χαρτί.

Δεν είναι όμως παιχνίδι για να αστερευτεί κανείς.

Δεν παίρνουν απλά μέτρα, αλλά **«μας παίρνουν μέτρα».**

Για την ίδια την κοινωνική κηδεία του κόσμου της εργασίας, αλλά και ένα θανατηφόρο πολιτικό πλήγμα σε βάρος κάθε έννοιας αριστερής αντικαπιταλιστικής πολιτικής.

Και την παρτίδα δεν μπορούν να τη σώσουν οι καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών και τα δάκρυα της Νάντιας Βαλαβάνη...

Ούτε και τα λείψανα της Αγίας Βαρβάρας.